

Mehmet Anıl

EDEP YAHÛ

MEHMET ANIL
EDEP YA HÛ

© 2012, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2012

2. basım: Nisan 2017, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 500 adet yapılmıştır.

Editör: Faruk Duman

Düzeltili: Melike Şentekin

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/25-26

Topkapı-İstanbul

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3463-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750734632

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

MEHMET ANIL
EDEP YA HÛ

ROMAN

♥can

Mehmet Anıl'ın Can Yayınları'ndaki diğler kitapları:

Geri Gelmemek Üzere, 2003

Bitik, 2005

Pembe Otobüs, 2007

Forbes Cinayetleri, 2009

Bir Perişanlık Hali, 2013

Afet, 2017

MEHMET ANIL, 1962 yılında İzmir'de doğdu. İstanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi'nde okudu. Ege Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'nden mezun oldu. AIESEC bursuyla İtalya'da Credito Italiano'da bankacılık üzerine staj yaptıktan sonra Türkiye'ye döndü. 1989 yılında kendi şirketini kurdu. 2001 yılından bu yana yalnızca edebiyatla ilgileniyor. *Pembe Otobüs* romanıyla 2008 Yunus Nadi Roman Ödülü'nü kazanan Mehmet Anıl, yaşamını İzmir'de sürdürüyor.

Babam, Yavuz İsmet Anıl'ın güzel hatırasına...

“XVII. yüzyıl ortalarında Yeniçeri Ocağı'nın
65. Orta'sı lağvedilmiş, ocakta bu tarihten
sonra bir orta eksik kalmıştı.”

REŞAT EKREM KOÇU
Osmanlı Tarihinin Panoraması

Allah Allah illallah,
Baş üryan, sîne püryân, kılıç kalkan,
Bu meydanda nice başlar kesilir olmaz hiç soran,
Eyvallah!.. Eyvallah!..
Kahrımız, kılıcımız düşmana ziyan,
Kulluğumuz padişaha ayan,
Üçler, yediler, kırklar,
Gülbang-ı Muhammedî,
Nûr-i Nebî, kerem-i Alî,
Pirimiz, sultanımız hünkâr Hacı Bektaş-i Velî,
Demine hû diyelim,
Hû!..

Araf

Allahım...

Sana sığındım. Şeytanın şerrinden, cehennemin ateşinden, günahlarımın kefaretinden sana sığındım. Senden mağfiret diliyorum, ne olur kabul et, olur mu Allahım. Beni sonsuz merhametinden, eşsiz rızandan, kıyamet gününü gelip çattığında bitmek tükenmek bilmeyen bağışlayıcılığın esirgeme lütfen ve eğer cansız bedenim ummana atılıp balıklara yem edilmediyse ve eğer bir çukurcuğa gömülmek nasip olduysa kabrimi genişlet, üzerime atılan toprağın karanlığını nur ile aydınlat, cennet-i âlânın nimetlerini bana yasak etme, cehennem kapılarından uzak tut Yarabbi... Sevgili peygamberimizin şefaatinde beni eksik bırakma, kahrolası iblis defolup giderken melekler etrafımı sarıp ruhumu serinletsin... Sana sığındım, sana inandım, sana ibadet ettim. Bana çok kızma, beni bu kapkaranlık âlemin içinde yapayalnız koyma ne olur. Çünkü canım Allahım, öyle çok korkuyorum ki...

BEN

1620 kış1 (12 Kasım)

Boynuma bir öpücük kondurduğunda tir tir titredim. Bunu neden yapmıştı? Daha önce beni yalnız annem kokumu içine çeke çeke öpmüştü. O zaman bundan mutluluk duyardım. Fakat bu, tüylerimi diken diken edecek kadar tuhaftı. Kaçıp kurtulmak istiyordum ama bunun başıma daha büyük belalar açacağını da tahmin ediyordum. Odanın ortasında öylece kalakalmıştım. Arkam dönüktü. Hiç beklemediğim bir şeydi. Kahvesini götürmek üzere yanına girmiştim. Kaşlarını çatmış, kucığında kavuşturduğu kocaman ellerine bakıyordu. Her zamanki gibi önemli bir şey düşünüyor gibiydi. Düşünürken sinirli olur. Dikkatini dağıtmamaya gayret ederek fincanı usulca yanına bıraktım, dışarıda doldurup hazırladığım çubuğunu uzattım, bana bakmadan alıp küllüğün üzerine koydu, arkamı döndüm, sessizce çıkmak üzereydim ki bir kartal pençesi kolumdan kavradı. Ne yapacağımı şaşırđım. Daha önce benimle doğru dürüst konuşmamıştı bile. Kalbim yerinden çıkarcasına çarpmaya başladı. Etime batan kalın parmaklar, acıtmaktan çok korkutuyordu. Hızla alıp verdiği nemli soluğu kulağımı yalıyordu. Onun da tedirgin olduğunu hissetmek beni şaşırđmıştı. Bu, alışık olmadığımız bir şeydi. Sonra, işte, yavaşça uzanıp boynumdan öptü... Uzun

uzun koklayan ama gene de hafif, ürkek bir öpücük... Bir süre böylece ayakta kaldık. Parmaklarını gevşetti. Bir süre de böyle kaldık. Sonra bıraktı beni, çıktım.

Paşa sonraki birkaç gün ortalarda görünmedi. Sabah namazını kılar kılmaz erkenden çıkıyor, akşam ezanı okunmadan konağa uğramıyordu. Öğlen yemeklerine bile gelmiyordu. Dışarıda önemli bir şeylerin döndüğü belliydi ama benim küçük aklım hep başka yerdedi. Bütün gün boş boş dolanışımı kimse garipsemiyordu ama Paşa kendisine hizmetten başka iş verilmemesini emrettiği için çevremdeki herkes, düşmanımışım gibi davranmaktan da geri durmuyordu. Kime yardım etmeye kalksam, artık Paşa korkusundan mıdır, yoksa bana olan nefretinden mi, elinin tersiyle itiverdiği yetmezmiş gibi, o zamanlar anlayamadığım fena sözler ediyordu. Bana göre hava hoş, ya bahçede aval aval dolaşıp hayallere dalıyor ya da bir kuytuya çekilip babamın omuzlarıma yüklediği ödevin ciddiyetini kavramak için söylediklerini defalarca hatırlamaya çalışıyordum. Hatırlıyordum da...

Paşa sonraki iki-üç günü konakta geçirdi. Hiç boş kalmıyordu. Koca koca adamlar gelip gidiyor, ciddi konuşmalar yapıyorlardı. Dikkatlice kulak kabartsam neler döndüğünü anlayabilirdim belki ama hiç ilgimi çekmiyordu. Aklım hep bahçedeki afacan köpek yavrusundaydı. İşim biter bitmez çarçabuk dışarı koşuyor, tekrar çağrılıncaya dek sevimli enikle oyunlar oynuyordum. Ne var ki oyunum ikide bir kesiliyordu. İçeriden durmadan hizmet istiyorlardı. Konukların biri gidiyor biri geliyor, Paşa hiç yalnız kalmıyordu. Kahve ve şerbet götürdüğüm her defasında, çepeçevre peykelere bağdaş kurup sıralanmış onca sakallı adamın gözlerinin üzerime dikildiği hissinden hiç kurtulamadım. Belli etmeden bakıp sakal sıvazlıyorlardı. Daha sonra bir halayık, "Artık misafir varken içeri girmeyeceksin!" diye beni uyardı. Bu du-

rumda sabah namazı sonrası ilk kahvesini götürmek, akşam yatmadan önce de son çubuğunu doldurup yakmaktan başka işim kalmadı.

Paşa'dan korkuyordum ama diğerleri gibi el etek öpmek de doğrusu aklıma gelmiyordu. Yemeği azıcık geciktiği, kahvesi fincandan bir damlacık taşıdığı zaman bile yeri göğü inleyen o ejderha, bana karşı nedense kuzu gibi davranıyordu. Sanırım diğerlerini kızdıran da buydu. Selamlıktan dışarı adım atar atmaz bambaşka bir dünyaya giriyordum. O sırada kapıda bekleyen halayık, kolumdan çeke çeke arka bahçeye kadar sürüklüyordu beni. Harremden de istemiyorlardı. Akşama kadar bahçede ayak sürüyüp aylaklığa devam ediyordum. Paşa'nın selamlığında özel bir durumum olduğu belliyken mabeyinde neden böyle itilip kakıldığımı anlayamıyordum. On dört yaşındaydım, aklım ermiyordu tabii...

Paşa o günü de konakta geçirmişti. Sabah erkenden kalkıp, "Ayak altında dolaşılmaya!" diye kükremiş, namazını çabuk çabuk kılıp selamlığa çekilmişti. Yalnız ben bütün sabah durmadan kahve ve tütün taşıdım. Elinde koca tespih, hiçbir şey yapmadan öylece pencereden dışarısını seyrediyordu. İstanbul'a o yıl kış erken bastırmıştı. Tipi bütün gece durmamış, bütün şehir bembeyaz kesilmişti. Hava temizlenmiş, Beşiktaş'taki konağın pencerelerinden, karlar altındaki Üsküdar sırtları her zamankinden yakın görünüyordu. Kıyı boyunca sıralanan mavnalar, yükleri tepeleme karmış gibi yarı yarıya suya gömülmüştü. Daracık sokaklar, o saatte kar henüz çiglenmediği için tertemiz kalmıştı. Yiyecek arayan kargalar damların üzerine serpilmiş çörekotları gibi minik noktacıklar oluşturuyorlardı. Öğlen, âdeti olmadığı üzere rakı istedi. Seneler sonra üzerinde düşününce Paşa'nın utangaç bir mizacı olduğunu anladım. İyice sarhoş olma-

yı beklemişti demek. Gene âdeti olmadığı üzere üç bardak birden içti. Kafayı bulup, “Yeter bre fettan!” demesiyle, kolumdan çektiği gibi yanına çökertmesi bir oldu. Sonra, işte, öpüp okşamaya başladı. Ben taş, Paşa bülbül kesilmişti. Bir taraftan sıkıştırırken bir taraftan da, “İnci tanem, amber kokulum, billûr kâselim!” diye inliyordu. Nefesi rakı, yumuşacık sakalları tütün kokuyordu.

Üzerimdekileri teker teker, tadına vara vara çıkarmaya başladığında aklım başımdan gitti. Direnmek için ne yapabiliyordum? Tilki pençesinde çaresiz bir civciv gibi kalakaldım. Ayağa kaldırdı, acele etmeden gömleğimi ve içliğimi çıkardıktan sonra omuzlarımı öpüp boynumu kokladı. Bunu yaparken güzel sözler söylemeye devam ediyordu. Ardından dudakları göğüslerime kayıp uçlarını emdi, dili göbük deliğime inip uzun uzun yaladı, aradan artık ne kadar geçtiyse donumu da sıyırıp çırılçıplak bıraktı. Çevremde firdolayı dolanıp her yanıma dikkatle incelemesinin beni çok utandırdığını hatırlıyorum (ama bu ilk kez başıma gelmiyordu...) Dokunmuyor, esir pazarında mal beğenircesine bir noktayı uzun uzun inceledikten sonra onaylanmış gibi başını sallıyordu. Başka zaman olsa çok gülerdim; çünkü bunu yaparken sakalını da tuttuğu için kafasını eliyle oynatıyor gibi görünüyordu. Paşa arkama geçip dudaklarını yeniden boynuma koydu, omuzlarımı öptü, saçlarını kokladı, sırtımı baştan aşağı okşadı, elini kamışıma götürdüğünde ağırlıyordum...

Ağırlıyordum, çünkü kamışım önümde bir keser sapı gibi dimdik havaya dikilmişti. Kolum bacağım bana aitti de, o uğursuz alet benden bağımsız, hiç de hoşuma gitmeyen bir haltlar çeviriyordu. Paşa hoşnut, kışımı sıvazladıkça koparıp atasım geliyordu bedenimden. Öfkeden kuduruyordum. Kızgınlığım Paşa'ya mı, bana ihanet eden kamışıma mı, yoksa hiç beklemediğim bir anda ortaya çıkıveren bu tuhaf ayıba, yani kendime miydi? İyice

EDEP YA HÜ, TARİHİMİZİN GİZEMLİ, ŞAŞIRTICI, RENGÂRENK SAYFALARINDAN YOLA ÇIKILARAK KURGULANMIŞ, ZENGİN HAYAL GÜCÜYLE YAZILMIŞ BİR ROMAN. HER SATIRI SONSUZ BİR MERAKLA OKUNAN EDEP YA HÜ'NÜN KAHRAMANI, YENİÇERİ OCAĞI'NIN ÜNLÜ 65. ORTA'SINA MENSUP BİR ACEMİ OĞLAN: KIZ FERHAD. BOSNA EYALETİ AVLIYA NÜFUSUNDAN KENDİ HALİNDE BİR AİLENİN ÇOCUĞUYKEN İSTANBUL'A GETİRİLEN, ÖNCE BİR PAŞANIN, SONRA BİR YENİÇERİ AĞASININ KAPATMASI OLAN, ATMEYDANI'NDAKİ GİZLİ BİR ZEVK VE FUHUŞ YUVASINDA, BURANIN MÜDAVİMİ HALİNE GELEN ASKERLERE İKRAM EDİLEN, DUYGULU, ZEKİ, ESPRİLİ KIZ FERHAD...

MEHMET ANIL, DİKKATLE KURGULANMIŞ ROMANI İÇİN TARİHSEL BİR FON BELİRLEMİŞ. KIZ FERHAD'IN VE AĞASININ BAŞINDAN GEÇENLERİ OKURKEN, OSMANLI'DA BAŞ GÖSTEREN YENİÇERİ AYAKLANMALARINI, İSTANBUL'UN ZAMAN ZAMAN NASIL KAYNAYAN BİR KAZANA DÖNÜŞTÜĞÜNÜ VE BOĞULARAK KATLEDİLEN HÜNKÂR OSMAN HAN'IN ÖYKÜSÜNÜ DE YAŞIYORUZ.

Kapak resmi: Selin Çır

☞ canyayinlari.com ✈ twitter.com/canyayinlari f facebook.com/canyayinevi

ISBN: 978-975-07-3463-2

9 789750 734632